
ТЕМА VI

ИСТИНА СЕ
УГЛАВНОМ ВИДИ,
А РЕТКО КАД ЧУЈЕ

Драган Раденовић, Стефан Немања
50 цм, бронза

ΟΓΛΕΔΑΛΟ

БОГ СЛОБОДНОГ ЧОВЕКА

Друџа наџрада 6. БЕОПС-а

Да ли је заиста достојно рећи да се истина лако види? Замислимо јавни форум, пиједестал на главном градском тргу, поред којег пролазимо док се неуморно и вечно смењују говорници, и, колико год да журимо, каткад застанемо, чувши мисао о нечему о чему немамо прилике често чути, због чега би говорници из прошлих миленијума били вођени на ломачу. Прене ли нас некад из наше очигледне истине то што смо чули, натера ли нас да сами истражимо свет у себи, да општи људски терет нађемо на плећима, учврстимо га, и охрабрени пођемо ка циљу? Помогосмо ли још коме да носи свој крст? Посласмо ли благовест широм света?

Не сећам се.

Али, у сећање ми се враћају други призори. Сећам се младих људи који су устали за своју будућност у својој родној земљи. И других, који су их ућуткали. Сећам се многих акција, али не сећам се ниједне реакције, нити једног излажења у сусрет народу који у рукама држи судбину целог света, али то не схвата. Сећам се глувоће и слепила оних који могу нешто да учине, а не чине пред громогласним вапајима живота, у њиховим очима толико малих. На место помоћи људима које би требало да служе, створили су свет у коме се тајно уговарају и у дело спроводе најразличитија дела, којих постајемо свесни прекасно да бисмо покушали да учинимо нешто.

Поновили су нам лаж да им не можемо ништа, толико пута да је постала истина.

Па, како је могуће? Како може бити да неко кога је народ запсолио, не може да добије отказ од свог послодавца, већ чак бива обрнуто? Драги колега, дајте свој глас нашем кандидату, ако не из чисте љубави, онда бар да бисте задржали свој посао. Потпишите се овде. И овде. И овде... Нико неће знати. Ма нема шта да нас брине, сам Шопенхауер је запазио: људима је лакше да умру него да мисле. А ми ћемо наставити да причамо онако како ми мислимо, надајући се да ће неко ризиковати као што ми нисмо. Можда ћемо

ОГЛЕДАЛО

само ћутати, али истина ће остати између наших очију, увек присутна као и грижа савести која је прати.

Заблудама смо испуњени, заблудама смо окружени. То нас држи постројене пред онима који да нам господаре нису заслужили ничим другим до бескрајним ланцима лажи којима су нас оковали. Зато, каже Максим Горки, лаж је религија робова и господара, а истина је бог слободног човека!

Рекло би се да постоје две врсте истине: она на коју можемо да утичемо, и она на коју нисмо свесни да можемо да утичемо. Сетимо се како је било некада: у једној монархији свргну владара или владарску породицу, та куга почне да се шири, па и у суседним земљама незадовољство испливава на површину и покреће талас револуција, реформи и реновирања друштва. Данас више нема таквих смена владара, већина је мишљења да међу опцијама нема различитости, те да их стога нема смисла мењати. Кажу такође да је историја показала да револуцијама не долазе демократије, већ диктатуре.

И у праву су – није довољно сменити власт, ми морамо да сменимо лажи којима нас свака нова генерација власти на силу храни! А ми? Ми уместо тога вршимо атентат на истину. Маса каменује онога који говори, као што рече Ками: тражити оно што је истинито не значи тражити оно што је пожељно. Уистину, истину није лако поднети, она никако не прија поспанам и троним умовима.

То је она истина која се види у свакој пори друштва у коју завиримо, али, та истина није веома допадљива, те из овог света сви волимо да понекад побегнемо у неки други. Данас је то најчешће виртуелни, који расте све брже из дана у дан, у коме шунд и хумор за мозгове уморне од неразмисљања, све више потискују ангажоване садржаје – оне који прихватају одговорност да унапреде друштво и да поделе истину. (Запитајте се да ли је то стратегија или случајност.) Та одговорност на интернету, штавише, не мора имати никакве негативне последице, бар у границама чудесне земље “РС”, у којој нема чувара закона на сваком кораку, што већ није случај у виртуелним пројекцијама неких развијенијих земаља. Упркос свим могућностима, демократија на мрежи траје тек толико док се токови дискусије не улију у мртво море пропаганде, конфликта, и, наравно, свеprisутне чисте глупости. Али, многи се осећају добро и у тим водама, губи им се осећај усамљености који крије мрак екраном неосветљених ћошкова собе. Верују да су повезани са себи сличнима, са најрођенијим родом.

Па, то је људска неминовност – и телесни људи верују да ће кроз формирање групе и групне активности бити срећнији, а како се зна још од Сенеке, људи више воле да верују него да просуђују – и заиста, што више верујемо, нама је лакше. Мање нас брину руине

ОГЛЕДАЛО

никад изграђеног савршеног света које нас прате на сваком кораку, као утваре из будућности коју смо могли да дохватимо, али нисмо.

Како смо већ открили моћ свог јединства, хајде да је користимо у сврхе напретка, да будемо мало јачи него угњетачи, све то кроз истину у звучном формату, ту музику која одагнава страх и мотивише нас да се сваки дан све мање жалимо, а више радимо и боримо се за боље данас.

Зато треба да знамо да можемо да распарамо вео црне истине који се надвио над нама, конач по конач, да отмемо игле из руку ткаља судбине, и сви заједно саткамо човекоугднију истину.

Балша Ђеранић

Математичка гимназија Београд
ментор: проф. Радивоје Благојевић

ВРХОВНО МОРАЛНО НАЧЕЛО

Трећа наџрага 6. БЕОПС-а

У почетку би реч. И би светлост. Где се изгубило? Где су се изгубиле? У мору лажног сјаја, у ћутању, у заслепљеношћу бљештавих реклама. Нисмо још ослепели, али поприлично смо мутави . И мене то плаши!

Да ли ће нам бити потомци Владимир и Естрагон или смо већ или Лики или Поцо? Још увек и видим и чујем и што је најважније да смем да говорим.

Чује онај ко слуша. Искрено, колико ми слушамо једни друге ? Колико обраћамо пажњу на туђе речи? Колико се трудимо да се споразумемо, разумемо, осетимо? Парадоксално је што стално комуницирамо, а не споразумевамо се, иако су обе речи синоними. Слушамо само онолико колико нам је нужно, погодно или корисно. Имамо и добро оправдање да не слушамо, јер најчешће слушамо ружне и бесмислене речи, информације за замлаћивање, скретање пажње са суштине.

Шта видимо? Светлост? Да, али не исконску, библијску, стваралачку, олимпијску ватру, већ шљаштеће рекламе, билборде, све лажно и све вештачко које крије истину.

Још увек имам срце Малог Принца и истину добро видим њиме. Истински је осећам, а младост ми даје храброст или лудост да је изговарам. Научила сам поуку приче *У цара Тројана* козје уши да ће истина увек изаћи на видело? Само ми је много тешко да је у мору испразности добро уочим. Свима нам је тешко. Нажалост, многи и затварају очи пред истином , јер немају довољно храбрости да се суоче са њом и последицама које носи. Лакше је зажмурити. Многи мисле да је материјално најважније, а то није одлика само нашег времена. У 18. веку мудри Доситеј каже – *Злаћо кад узмемо у руку није нам досћа да нам ко каже да је злаћо, но сами разматрамо има ли у себи назнаке љравој злаћи, а за истиину које је сама злаћо нашеј ума несћарамо се љолико.*

Доситеј нам је оставио завет да је истина врховно морално начело и да јој увек одано треба служити, а ми ћутимо. Најтеже, али и најлакше је говорити истину и о истини.

ОГЛЕДАЛО

Ми ћутимо, иако смо једина бића која поседују невероватну моћ да говоре. Али, ако је реч створила светлост, односно живот, ватру, знање, онда наше ћутање значи да ће завладати мрак. Ако наша срца виде истину, ако имамо довољно храбрости да је чујемо голу, лепу, ружну, онда ће бити светлост. И биће реч, али она права, животворна.

А сада да се мало поиграмо речима. Истина је да нам истина не прија баш увек, као што је истина да је она вредност која се не може мерити ни са чим што је материјално.

Велики Дучић каже – *Истина је само шито душа просања*. Очи су огледало душе. У очима је светлост која нам помаже да не превидимо, истина коју чујемо опомиње нас, храбри нас да је изговоримо и тако се спасемо, не потонемо. Реч је светлост и светост.

Више се не плашим. Нисмо још ослепели, добро чујемо, а нисмо ни мутави. Разликујемо истинску од лажне светлости, човечности. Истина се само срцем и добро чује, а око мене су људи који говоре, храбро, говоре осветљавајући пут.

Маја Ђорђевић

Текстилно технолошка и пољопривредна школа
„Дестоп Ђурађ“, Смедерево
ментор : проф. Оливера Ђерић

КРАТКЕ НОГЕ ЛАЖИ

Свакодневно смо окружени различитим садржајима. Колико различитих извора таквих информација постоји, тешко је спознати. Правце одакле се оне пласирају је немогуће одредити. Појављују се из различитих центара, телевизијских, владиних и невладиних организација, а њихов циљ је да пренесу неку поруку, догађај или појаву. Већина таквих информација су по неком неписаном правилу углавном неистинита, дотерана, улешана или прилагођена публици којој се упућују или пласирају.

У великом броју информација којима смо *бомбардовани* преко свих врста масовних медија (телевизије, штампе, радија, интернета...) је питање како одабрати и препознати шта је веродостојно, а шта лажно или делимично истина. Наш народ такву категорију препознаје као истину или као лаж. Обичан човек у свом животу је од малих ногу васпитаван да прави разлику између истине и лажи. Где је заказало то препознавање? Како је дошло до раскорака тачног дефинисања? Како смо се препустили и како допустили да нам истина **измиче, а лаж постаје свакодневна појава?**

Јуче сам срела човека кога сматрају великим лажљивцем. Он то и не крије. Својим ликом се ангажује у бесомучним лажима. Толико је уплетен у мрежу лажи да више и не схвата шта је реалан живот који га окружује, а шта је неистина. Шта је и колика лаж којим храни свет и све око себе. Ето његове лажи поново чујем и видим, а истином којом га желим отрезнити поново прећуткујем и кажем себи: *Што њуша си изрекао лаж и њрви њуш ће њостайти истина...!* Али се искрено надам:

Они који виде истину, умеју да зажмуре, заћуте и одобре, али када се једном буде чула права истина, биће тешко и болно...

Истина је овде једна једина, а лаж има стотине ногу и тешко их је поломити све одједном.

Морају се ломити једна по једна.

Анђела Трајковић

Медицинске школе Приштина - Грачаница
ментор: проф. Марија Рајковић

DONKIHOTIZAM JE POTREBNJI NEGO IKADA

Ono što nama treba nije volja da vjerujemo, već želja da otkrijemo, rekao je Bertrand Rasel. Dakle, ono što nama treba nije da slijepo vjerujemo u ono što nam se kaže, već da razmišljajući razumno i objektivno otkrijemo pravu istinu.

Istina se ne čuje zato što se ona ne ističe u nadi da će se tako promijeniti, ali ne može se sakriti ono što je očigledno. Kada se kaže istina, asocijacija je na nešto bolno i poražavajuće, što se bezuspješno pokušava zataškati, ali ona uglavnom ispliva.

Istinu je teško sakriti jer ju je teško zauzdati i ukrotiti. Uzmimo za primjer medije. Svakodnevno svjedočimo aferama i brojnim verzijama jedne priče, dok se ono što se stvarno desilo pokušava gurnuti pod tepih. Mediji su korumpirani pa polemisu o stvarima na subjektivan način, dok se građanima ostavlja da povjeruju ili da budu skeptični. Oni pišu članke koje treba čitati između redova da bi se naslutila istina. Često se dešava situacija kao u priči sa dječakom koji je vikao Vuk, vuk! kad nije bilo vuka, a kada se vuk stvarno pojavio, više mu niko nije vjerovao. Ljudi su navikli da im govore poluistine i neistine, pa sve uzimaju sa rezervom i razmišljaju o teorijama zavjere. Sa druge strane, imamo situaciju gdje se istina ne pokušava pretvoriti u neistinu tako što je se prećutkuje, već tako što se preuveličava. Uzmimo za primjer misao: Istoriju pišu pobjednici. Pobjednici će svakako biti subjektivni u prepričavanju događaja, veličaće svoja dostignuća, kreiraće svoju istinu garniranu moralom, mitom, apsolutom. Tražiće da u nju svi vjeruju.

Za ljude koji se bore da se čuje prava istina kažu da ne shvataju da je to uzaludno koliko i 'ispravljanje krive Drine'. No ja poštujem takve ljude. Smatram ih istinskim junacima. Možda nam je njihov donkihotizam danas potrebniji nego ikada prije. Idealista i onih koji nisu umorni od plemenitoga popravljanja svijeta - nikada previše. Oni su junaci svoga doba. Jer krasi ih hrabrost i smjelost. Oni su pravednici koji ukazuju na istinu, ponekad je i uzvikujući, protestno je noseći na usnama. Njima je istina svjetlo čovečanstva. Oni se za nju žrtvuju.

Jer... šta ako istina ne može da se sazna sem ako se ne čuje?

OGLEDALO

I kako bi svijet uopšte izgledao bez prećutkivanja i laganja, da može da se zna samo istina? Da li bi svijet bio gori jer bi se znale sve gorke intrige i mračne misterije? Ili bi svijet bio bolji jer bi svako bio svjestan da će se čuti šta je uradio ili rekao, pa bi se i sam postarao da nema zbog čega da se srami pred svijetom?

Možda nam je ipak laž postala prirodna, prožimajući nas posve, da bismo uspjeli da opstanemo gledajući istini u oči.

Martina Telenta

Srpska pravoslavna opća gimnazija
„Katarina Kantakuzina Branković” - Zagreb
mentor: prof. Mira Bićanić

ЗАУВЕК ЗАУСТАВИМО ЛАЖ И БЕДУ

Сваки човек сагледава, просуђује или вреднује стварност према информацијама које су му доступне. Оне су кључне за формирање наших уверења и као такве не смеју бити посвађане са истином. Истина, међутим, многим не одговара, те се често не само испушта из вида, него и намерно превиђа и заборавља.

Живот модерног човека представља једно огромно лутање. Данашњи свет више не може раздвојити истину од лажи, стварност од фикције, добро од лошег. А ствар је разборитости да се то разликовање учини. Старогрчки назив за ову интелектуалну врлину упућује на дијафрагму. Као што ова последња раздваја племенито и неплеменито у телу, ова прва то чини у социјалном организму. Многи ће се запитати шта узрокује овакво стање, да ли се кривац може именовати или треба замерити нама као целокупном друштву. Сигурно је да један део одговорности морају преузети освешћени, образовани и врлином обдарени. Они који су кроз оптику знања досегли небо истине, треба да се врате у Платонову пећину да укажу, именују, просветле. Ако им не поверују одмах, нека покушају поново. Прегатоци науке и културе треба да се ангажују, посведоче и поведу. Помоћи ћемо им и ми млади - надахнути, смели и самоуверени. Кад искра мисли падне на наивно народно тло, тада ће отпочети суштинска људска еманципација. А ум и слобода иду заједно.

Као што то често бива, стварно стање је негде на пола пута. Наиме, они који највише лажу јесу управо они на врху, они који највише имају и који себе виде као владаре света. Моћ и привилегије те самопрозване елите не потичу од марљивог рада и залагања за заједницу, већ од експлоатације већине, овог обичног и простодушног народа који, иако даје све од себе, једва успе да обезбеди парче хлеба за своје најмилије. Та одрођена групација на врху сталешке пирамиде свој опстанак дугује управо небројеним лажима намењеним сужњима и поробљенима. Користећи велики медијски утицај који су узурпирани, они сатанизују сваку идеју која иоле

ОГЛЕДАЛО

може оспорити њихову самовољу, правећи од народа неорганизовану гомилу, неспособну да се избори за правду која му припада. Они борце за бољи и праведнији свет проглашавају за злочинце, а своја недела, не само да на све начине покушавају оправдати већ вешто скривају.

Није само зла олигархија крива за нашу несрећу. Криви смо и ми, ми који упорно наседамо на њихове манипулације само зато што смо сувише лењи да трагамо за правом истином. Уместо борбеног духа и критичке мисли, у нама преовлађује слепо веровање у оно што нам се сервира, те немогућност било каквог друштвеног деловања. Чињеница коју често буржоаска пропаганда превиђа јесте та да је права истина увек веома близу, упркос честом скривању и негирању. Сваки човек који се барем на кратко упусти у трагање за њеним сунцем врло брзо ће одбацити све гнусне лажи, постајући тако ако не материјално, онда барем духовно слободан.

Није лако досећи идеале правде и истине. Није једноставно изградити самосвесне личности, коваче своје судбине. Ускладити организацију државе и иницијативе просвећених појединаца још је сложеније, могуће само у слободном друштву. Логика капитала, међутим, управо урушава тај супстанцијални, средњи социјални слој. А ту су темељи заједнице, хуманости и општег препорода. Инспиративан је онај афоризам који каже да је данас теже нахранити богате, него сиромашне.

Овај текст јесте манифест наших заједничких могућности. Он је и утеха и охрабрење и поклич! Истину данас није лако наћи. Многи праведници и истинољупци бивају ако не затворени и прогнани, онда исмејани и понижени од стране светске и домаће олигархије. Оваквом стању се мора стати на пут, а то једино могу учинити удружене народне снаге. Зато, другови и другарице, ујединимо се и једном заувек зауставимо лаж и беду која нас окружује. Појединачно можда јесмо слаби, али удружени ћемо поправити свет!

Милош Каравезић

Математичка гимназија Београд
ментор: проф. Сениша Митрић

КОЗМЕТИКА НОВЕ НАЗОВИ „ИСТИНЕ“

Трећа наирада 6. БЕОПС-а

Имам говорну ману. Говорим истину. А истину нико не жели да чује. Сви је виде, али давно су поверовали да *ћушање је златно*. И газећи кроз ову каљугу, сервирану као магистралу, они полаћују своје блатно лице сервилном немом допадљивошћу не би ли засенили прецењене. Да, прецењене, оне који продају козметику нове назови „истине“ прљајући својим делима праву истину и нас, потцењене. Својим шљокицама покушавају да очарају нас давно разочаране, а праве златоусте су отерали на светске маскенбале где истина мање боли. Она шћућурена, истина нојеве главе забијене у песак властитог срца.

Скинимо златне маске немих и усправимо се, јер ни ноју не личи погнута глава, а камоли човеку пред истином срца. Јер само усправан човек може истини погледати у очи. Погледајте истини у очи. Знаш, тај поглед вас срами, јер остајете без речи када је треба изрећи. И истина остаје без речи тако гола просута пред вама. За истином нећете видети колону. Само поглед који је немо прати. Колона погледа. Да, да ли сте се запитали да и погледи могу стајати у колони? И чекаги да неко на глас каже: *Ево истине!*, а ви упрете прст и кажете: *Он је рекао!* Да, лакше је уперити прст као пиштољ у онога ко се усуди да каже истину која не сме бити истина. Одстрелити одмах.

Ипак се окреће, рече истину Галилео Галилеј још 1633. године, одговарајући по оптужбама инквизитора за јерес и прихватајући казну не одступајући од артикулисане истине. Данашњи инквизитори нису у црним одорама. Носе скупа одела, возе се у скупим лимузинама, затамњују стакла, јер им природна светлост смета. Јер им животна истина смета. Пред истином свака завеса пада. Прецењени су само променили маске.

Али и оне ће ускоро пасти. Јер истина разоружава. Примећујете ли разлику? Она растерећује када се изговори. Али треба пронаћи

ОГЛЕДАЛО

оног ко сме да је изрекне. Гласно! Блесак и одблесак – као муња! Севне, прође неко време, а онда чујеш заглашујући тресак! И што је истина ближе, звук је све неподношљивији. Болан. Само истина уме тако да заболи.

Окрећете главу од истине да вам не боде очи. Истина не боде. Истина отвара очи. Али није истина крива. Поглед на истину је крив. Тражите кривца у другом, а само истина је пут ка правом одговору. *У рашу је истина прва жива раша*, рече Есхил. Не дам истину! Кажем вама сада и овде! Не као клетву, већ заклетву. Макар морала и ратовати. Не плашим се борбе за истину. То сте хтели да чујете?

А на устима оста катанац за људску реч. Ваш катанац. Сами сте се оковали. Нисте ви Прометеј, не ласкајте себи! Он је човека више волео него што је нама стало до брата и оца. Он се заложиио огњем из кога је требало да никне човек логосник, истинодржац, истинопојац. Е тог сте оковали у себи, али кључ нисте прогутали, јер би се у неком тренутку појавио. Бацили сте га ко зна где, у дубоки бунар, воду или понор самозаборава. Или још боље, дали сте га душманину. Он ће га боље чувати од вас. Да не бисте превише бринули. Он ће да преузме бригу о истини од свих вас. Ви ћете да чувате истину у себи, а он ће је похранити још боље од вас да је не изгубите и тако сахрањену. Да вам се не отме, случајно, преко уста. Одметница од душе, дављеница, убога реч.

Зар се баш нико од беседника у овој сали није заветовао платоновском императиву: *Истини говорити*, што породи ону Цицеронову: *Orator probus esse debet!*

Видим вам из очију прећутану сагласност: *Има говорну ману! Не разумемо је*. Да, истину нико не жели да разуме. Сократ рече: *Човек већ поседује истину у себи и ако не зна, не зна*. Не грешим из незнања. Моја грешка су моја сазнања. Тешко је забранити филологу да говори чистим језиком истине, кладенцем чистоте образа свога рода. Да, ја имам говорну ману. Да, ја говорим истину. А ви? Ви судите.

Исидора Ичелић

Филолошка гимназија Београд
ментор: проф. Јелена Савић

DIE WAHRHEIT KANN MAN MEISTENS SEHEN, ABER SELTEN HÖREN

Ich habe eine Sprachbehinderung. Ich sage die Wahrheit. Aber die Wahrheit will niemand hören. Alle sehen sie, aber vor langer Zeit haben sie geglaubt, dass Schweigen Gold ist. Während sie durch die, als Magistrale eingegebener Schlamm, waten, vergolden sie ihr schlammiges Gesicht mit einem unterwürfigen stillen Gefallen, um die Überschätzten in den Schatten zu stellen. Ja, die Überschätzten, diejenige, die die Kosmetik der neuen Pseudo-Wahrheit verkaufen, und dabei verschmutzen sie mit ihren Taten die echte Wahrheit und uns, die Unterschätzten. Mit ihrem Funkeln, sie versuchen uns, vor langer Zeit Enttäuschten, zu begeistern, doch die wahren Goldmünder haben sie zu den weltweiten Maskenbällen weggeschickt, wo die Wahrheit wenig schmerzhaft ist. Diejenige verkrochene Wahrheit die, wie der Kopf des Straußes, in den Sand des eigenen Herzens gesteckt wird.

Nehmen wir die goldenen Masken der Stummen ab und richten wir uns auf, weil gesenkten Hauptes zu sein, passt nicht dem Strauß oder gar dem Menschen vor der Wahrheit des Herzens. Denn nur der aufrechte Mensch kann der Wahrheit ins Auge gucken. Gucken Sie der Wahrheit ins Auge. Ich weiß, dass der Blick Sie beschämt, weil sie sprachlos bleiben, wenn die Wahrheit zu sagen ist. Und die Wahrheit bleibt so nackt vor Ihnen verschüttet. Hinter der Wahrheit werden Sie nie eine Reihe sehen, nur den Blick, der Ihnen still folgt. Die Reihe der Blicke. Ja, haben Sie sich schon einmal gefragt, ob die Blicke auch in einer Reihe stehen können. Und warten darauf, dass jemand sagt:

„Hier ist die Wahrheit!“; und dann zeigen Sie mit dem Finger: „Er hat es gesagt!“ Ja, es ist leichter einen Finger, wie eine Pistole, auf diejenigen zu richten, der sich traut, die Wahrheit zu sagen die keine Wahrheit sein darf. Gleich abzudrücken.

„Und sie dreht sich doch“, sagte die Wahrheit Galileo Galilei schon im Jahr 1653, auf die Anklagen der Inquisitoren wegen Gotteslästerung antwortend und die Strafe annehmend, ohne sich vor der artikulierten

SPIEGEL

Wahrheit zurückzuweichen. Gegenwärtige Inquisitoren tragen keine schwarzen Roben. Sie tragen teure Anzüge, werden in den teuren Limousinen gefahren, haben abgedunkelte Scheiben, denn natürliches Licht ärgert sie. Denn die Lebenswahrheit ärgert sie. Vor der Wahrheit fallen alle Vorhänge. Die Überschätzten haben nur ihre Masken gewechselt.

Aber sie werden auch bald fallen. Denn die Wahrheit entwapfnet. Merken Sie den Unterschied? Sie entlastet, wenn sie gesagt wird. Aber man muss denjenigen finden, der sie sagen darf. Laut!

Blitz und Abblitz - als Blitzstrahl! Es blitzt, dann eine Zeit geht vorbei, und dann hörst du einen betäubenden Knall. Je näher die Wahrheit ist, desto unerträglicher wird das Geräusch. Schmerzlich. Nur die Wahrheit kann so schmerzen.

Sie wenden sich von der Wahrheit ab, sodass sie Sie in die Augen nicht stechen kann. Die Wahrheit sticht nicht. Sie öffnet die Augen. Doch die Wahrheit ist nicht schuldig. Der Blick auf die Wahrheit ist schuldig. Sie suchen nach dem Schuldigen in einem anderen Menschen doch nur die Wahrheit ist ein Weg zu der richtigen Antwort. „Im Krieg ist die Wahrheit das erste Opfer“, sagte Aischylos. Ich gebe die Wahrheit nicht! Ich sage es Ihnen hier und jetzt! Nicht als ein Fluch, sondern als ein Eid. Auch wenn ich Krieg führen müsste. Ich habe keine Angst vor dem Kampf um die Wahrheit. Das wollten Sie hören?

Und auf dem Mund blieb ein Schloss für das menschliche Wort. Ihr Schloss. Sie haben sich selbst angekettet. Sie sind kein Prometheus, seien Sie nicht selbstgefällig. Er liebte einen Menschen mehr als wir den Bruder oder Vater gernhaben. Er machte Feuer, aus dem ein Wahrheitssager und Wahrheitshalter erscheinen sollte. Er ist derjenige, den Sie in sich selbst angekettet haben, aber Sie haben keinen Schlüssel geschluckt, denn er wird in einem Moment erscheinen. Sie haben ihm irgendwohin weggeworfen, in einem tiefen Brunnen, ein Wasser oder einen Abgrund der Selbstvergessenheit. Oder noch besser, sie haben ihn dem Feind gegeben.

Er wird ihn besser als Sie verwahren, sodass sie sich nicht zu viele Sorgen machen. Er wird die Pflege um die Wahrheit von ihr allen übernehmen. Sie werden die Wahrheit in sich selbst verwehren und er wird sie besser vergraben, sodass sie so vergrabt nicht von Ihnen verloren wird. Sodass Sie sie nicht zufällig versprechen. Das ausgestoßene, ertränkende, arme Wort.

Hat niemand von der Redner in diesem Saal dem platonischen Imperativ gelobt: Wahrheit sprechen, was den Satz von Cicero zum Welt bringt: „Oratus probus esse debet!“. Ich sehe in Ihren Augen eine stillschweigende Übereinstimmung: „Sie hat eine Sprachbehinderung! Wir können sie nicht verstehen.“ Ja, die Wahrheit will niemand verstehen. Sokrates sagte: „Der Mensch besitzt die Wahrheit in sich selbst und

SPIEGEL

wenn er Fehler macht, macht er sie wegen Unwissenheit. “ Ich mache keine Fehler wegen Unwissenheit. Mein Fehler ist mein Wissen. Es ist schwer dem Philologen zu verbieten, auf Sprache der Wahrheit zu sprechen, mit der Reinheit seines Volkes. Ja, ich habe eine Sprachbehinderung. Ja, ich sage die Wahrheit. Und Sie? Sie urteilen.

Isidora Ičelić,

Abiturientin der klassischen

Abteilung des Philologischen Gymnasiums

ins Deutsche übersetzt von **Milica Damjanović,**

Abiturientin am Philologischen Gymnasiums

Mentorin der Rednerin: Jelena Savić;

Mentorin der Übersetzerin: Dobrila Dimitrijević

ΟΓΛΕΔΑΛΟ
